

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 50Nt/24/2021 zo 4. mája 2022 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/45/2022 zo 14. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 50Nt/24/2021 zo 4. mája 2022 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3Tos/45/2022 zo 14. júla 2022. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a rozhodnúť o povolení obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 22T/53/2021.

2. Z ústavnej sťažnosti a ústavným súdom vyžiadaných napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 22T/53/2021 z 24. júna 2021, ktorému predchádzala dohoda o vine a treste medzi ním a prokurátorom Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“), uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody

vo výmere 4 rokov a 4 mesiacov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Návrhom doručeným okresnému súdu 21. decembra 2021 sa sťažovateľ domáhal povolenia obnovy konania vedeného pod sp. zn. 22T/53/2021, pretože v tejto veci vyšli najavo nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré mohli ovplyvniť výšku jemu uloženého trestu odňatia slobody. Konkrétne bolo zistené, že sťažovateľ sa trestného činu, za ktorý bol v označenom konaní odsúdený, nedopustil počas plynutia skúšobnej doby jeho podmieneného odsúdenia v konaní vedenom pod sp. zn. 22T/96/2021, ako to bolo prezentované pri schvaľovaní dohody o vine a treste.

4. Okresný súd uznesením č. k. 50Nt/24/2021-73 zo 4. mája 2022 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol.

5. Sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa krajský súd uznesením č. k. 3Tos/45/2022-97 zo 14. júla 2022 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nie dôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, pretože ich závery považuje za nesúladné s jemu zaručeným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Upresnil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 22T/53/2021 boli pri ukladaní trestu použité ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona, t. j. jemu uložený trest bol znížený pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby (a to vzhľadom na skutočnosť, že išlo o konanie o dohode o uznaní viny a prijatí trestu, pri ktorom môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby), avšak pri jej súčasnej úprave podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona zvýšením o jednu polovicu, pretože išlo o prípad opätovného spáchania zločinu.

7. Sťažovateľ tvrdí, že použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona v danej veci odôvodňovala skutočnosť, že sa v skúšobnej dobe jeho podmieneného odsúdenia (v konaní sp. zn. 22T/96/2015) dopustil spáchania ďalšieho zločinu. Až pri rozhodovaní okresného súdu o osvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia (vo veci sp. zn. 22T/96/2015), o ktorom okresný súd rozhodoval 20. októbra 2021, však sudca okresného súdu zistil nesprávny postup vyššieho súdneho úradníka pri započítaní skúšobnej doby a skonštatoval, že skúšobná doba (v konaní sp. zn. 22T/96/2015) uplynula 23. júla 2020, teda pred spáchaním ďalšieho zločinu (30. marca 2021), za ktorý bol odsúdený vo veci vedenej pod sp. zn. 22T/53/2021. Podľa sťažovateľa pri správnom postupe okresného súdu by tento dospel k záveru, že navrhovaný trest odňatia slobody (vo veci sp. zn. 22T/53/2021) je zrejme neprímeraný a použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona „*by pôsobilo dubiózne*“.

8. Uvedenú skutočnosť sťažovateľ považuje za zlyhanie okresného súdu a prokurátora okresnej prokuratúry, pretože „*táto predbežná otázka zameraná na posúdenie kvalifikovaných okolností bola skúmaná a posúdená zjavne nesprávne*“. Je presvedčený, že v konaní vedenom pod sp. zn.

22T/53/2021 po dôkladnom prieskume veci mal byť adekvátne poučený o novom rozpätí zákonnej trestnej sadzby, ktorá by bola výrazne miernejšia a predstavovala by trest vo výmere dvoch rokov aj s poukazom na to, že v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia viedol riadny život a nebola by mu tak zarátaná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, t. j. že už bol za trestný čin odsúdený.

9. Nesprávny postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22T/96/2015, resp. nesprávna aplikácia § 52 Trestného zákona mala podľa sťažovateľa zásadný vplyv aj pri jeho rozhodovaní sa o tom, či uzatvorí s prokurátorom okresnej prokuratúry dohodu o vine a treste. Bol v presvedčení, že skutku, ktorý bol predmetom dohody o vine a treste, sa dopustil v skúšobnej dobe, a táto skutočnosť mu bola opakovane v rámci konania prízvukovaná a z tohto dôvodu mu bol prokurátorom okresnej prokuratúry navrhovaný trest prezentovaný ako trest prijateľný a spravodlivý. Zastáva názor, že bol uvedený do omylu, pretože ak by zo strany vyššieho súdneho úradníka nedošlo k chybnému započítaniu skúšobnej doby, bola by mu jednoznačne známa skutočnosť, že sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčil a včas by mohol požiadať o rozhodnutie o osvedčení sa.

10. Podľa sťažovateľa nie je v súlade so zákonom a s ústavným princípom spravodlivosti ponechať v platnosti nezákonný výrok rozsudku okresného súdu z 24. júna 2021, že sa trest ukladá s použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona, keď sa objektívne preukázalo, že aplikácia tohto ustanovenia bola nezákonná.

11. Sťažovateľ okresnému súdu a krajskému súdu konajúcim o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vytkol, že dôsledky nesprávnej aplikácie právnych noriem i nesprávny postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22T/96/2015 bagatelizovali, pritom je evidentné, že nesprávny postup okresného súdu bol novou skutočnosťou predpokladanou v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá nebola súdu v trestnej veci pod sp. zn. 22T/53/2021 známa v čase rozhodovania o schválení dohody o vine a treste a táto nová skutočnosť jednoznačne mohla sama osebe, ale zároveň aj v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o treste, pretože pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere závažnosti činu, ale aj v zrejmom rozpore s účelom trestu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 50Nt/24/2021 zo 4. mája 2022 a uznesením krajského súdu č. k. 3Tos/45/2022 zo 14. júla 2022, ktorými bol v konečnom dôsledku zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 22T/53/2021.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 50Nt/24/2021 zo 4. mája 2020

13. V súvislosti s namietaným porušením označených práv rozhodnutím okresného súdu (a prípadne postupom jeho vydaniu predchádzajúcim) ústavný súd uvádza, že systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného uznesenia okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti (ako riadneho opravného prostriedku) poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu prostredníctvom sťažnosti, ktorú aj využil. Ochranu jeho základným právam zaručeným ústavou a právam zaručeným dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd ako nadriadený súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým rozhodol o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

15. Preto, vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a prípadne postupu jeho vydaniu predchádzajúcemu) už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu uznesením krajského súdu č. k. 3Tos/45/2022 zo 14. júla 2022

16. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu

sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

17. V súvislosti s konaním o návrhu na povolenie obnovy trestného konania sa úloha ústavného súdu obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predostreté skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania (m. m. III. ÚS 53/2021).

18. V rámci ústavnému súdu zverených právomocí teda nie je jeho úlohou odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľa mala alebo nemala byť povolená; jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania opieral o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (m. m. I. ÚS 302/2019).

19. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd po stručnej rekapitulácii obsahu opraveného prostriedku sťažovateľa v prvom rade citoval dotknutú právnu úpravu vzťahujúcu sa na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania (predovšetkým § 394 ods. 1 Trestného poriadku) a v súvislosti s jej interpretáciou sťažovateľovi ozrejmil podstatu obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ako aj podmienky, za akých ju možno povoliť. V prípade sťažovateľa však tieto podmienky podľa názoru konajúceho súdu splnené neboli.

20. Krajský súd, prihliadajúc na okolnosť, že návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol sústredený na nápravu trestu odňatia slobody uloženého v pôvodnom konaní, ktorý sa sťažovateľovi javil neprimeraný, v podstatnom uviedol, že trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 4 mesiacov nebol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, k pomerom páchatel'a (sťažovateľa) a nebol ani v zrejmom rozpore s účelom trestu. Naopak, krajský súd považoval uložený trest za spravodlivý najmä vzhľadom na osobu sťažovateľa opakovane sa dopúšťajúceho úmyselnej trestnej činnosti majetkového a násilného charakteru (v minulosti 14-krát súdne potrestaného), u ktorého je evidentný sklon k páchaniu trestnej činnosti, čo ho charakterizuje ako „*obtiazne prevychovateľného*“, u ktorého dosiaľ ukladané tresty nesplnili svoj účel. Tomuto záveru konajúceho súdu predchádzala jednak podrobná prezentácia s tým súvisiacej právnej teórie,

ktorú krajský súd ako podklad na svoje rozhodnutie do jeho odôvodnenia uviedol, ako aj zistené konkrétne okolnosti danej trestnej veci.

21. K námietke sťažovateľa o nezákonnosti jemu uloženého trestu odňatia slobody z dôvodu, že v skutočnosti sa trestného činu nedopustil v skúšobnej dobe jeho predchádzajúceho podmieneného odsúdenia (tak ako to malo vyplývať z nesprávneho zarátania skúšobnej doby vyšším súdnym úradníkom v konaní vedenom pod sp. zn. 22T/96/2015), krajský súd uviedol, že pre použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona pri ukladaní trestu v pôvodnom konaní boli podmienky splnené, a doplnil, že na rozhodnutie o treste vo veci vedenej pod sp. zn. 22T/53/2021 nemalo plynutie skúšobnej doby podmieneného odsúdenia žiaden vplyv.

22. Krajský súd vysvetlil, že sťažovateľ opätovne spáchal zločin, v dôsledku čoho bolo potrebné použiť § 38 ods. 5 Trestného zákona, a teda zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Trest sa preto ukladal v rámci trestnej sadzby 6 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov. V tejto veci došlo k uzavretiu dohody o vine a treste, kde prokurátor okresnej prokuratúry využil možnosť uložiť trest znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, čoho výsledkom bolo uloženie trestu vo výmere 4 rokov a 4 mesiacov. V čase schvaľovania tejto dohody o vine a treste nebolo ešte pôvodné odsúdenie (za lúpež) zahladené, a preto podľa krajského súdu okresný súd správne aplikoval § 38 ods. 5 Trestného zákona.

23. Krajský súd, reagujúc na výčitku sťažovateľa, uviedol, že pokiaľ by aj bola v tom čase skúšobná doba započítaná správne, neznamenalo by to automaticky zahladenie odsúdenia, pretože na to nepostačuje fakt, že skúšobná doba podmieneného odsúdenia už uplynula, ale je potrebné, aby súd vydal rozhodnutie o osvedčení sa v skúšobnej dobe. Vzhľadom na skutočnosť, že takéto rozhodnutie bez viny odsúdeného (sťažovateľa) vydané nebolo, nastala zákonná fikcia neodsúdenia v zmysle § 52 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorej sa odsúdený osvedčil po uplynutí 1 roka od uplynutia skúšobnej doby, t. j. v tomto prípade 24. júla 2021. Preto trest uložený v rámci dohody o vine a treste, ktorá bola schválená 24. júna 2021, bol podľa názoru krajského súdu uložený zákonne a správne.

24. Za podstatné však krajský súd považoval, že v pôvodnom konaní nebol sťažovateľovi uložený trest mimo trestnej sadzby uvedenej v príslušnom ustanovení Trestného zákona alebo mimo sadzby zvýšenej či zníženej podľa príslušného ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona.

25. Sumarizujúc uvedené skutočnosti, ústavný súd dospel k názoru, že krajský súd dostačujúcim a presvedčivým spôsobom odôvodnil svoj záver o nesplnení podmienok na povolenie obnovy pôvodného konania v trestnej veci sťažovateľa. V napadnutom uznesení pritom nechýba odpoveď na žiadnu podstatnú otázku vo vzťahu k relevantným okolnostiam danej veci. S námietkami sťažovateľa sa vysporiadal spôsobom, ktorý nemožno označiť za nelogický alebo iracionálny, prípade za rozporný so znením Trestného zákona.

26. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú zrejmé dôvody, pre ktoré bolo namieste použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona (podľa ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu) pri ukladaní trestu sťažovateľovi v pôvodnom konaní a na túto okolnosť nemalo žiaden vplyv to, či sťažovateľovi uplynula alebo neuplynula skúšobná doba predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, čo bola kľúčová

námietka sťažovateľa. Použitie označeného ustanovenia by v tomto konkrétnom prípade vylučovala iba skutočnosť, ak by bolo predošlé odsúdenie zahladené. Takáto situácia však nenastala.

27. Podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil. Podľa § 52 ods. 2 Trestného zákona ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 1 bez toho, že by na tom mal odsúdený vinu, má sa za to, že sa odsúdený osvedčil. Podľa § 52 ods. 4 Trestného zákona ak sa vyslovilo, že sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, alebo ak sa má za to, že sa osvedčil, hľadá sa na neho, ako keby nebol odsúdený.

28. Zákonná fikcia, že sa na páchatel'a hľadá, ako keby nebol odsúdený, pritom vzniká dňom právoplatnosti uznesenia, ktorým bolo vyslovené, že sa podmiennečne odsúdený osvedčil, alebo súčasne so vznikom fikcie, že sa podmiennečne odsúdený osvedčil (pri rovnakej právnej úprave pozri napr. PÚRY, František. § 60 [Osvědčení podmíněně odsouzeného, ponechání podmíněného odsouzení v platnosti]. In: Šámal, P., Pury, F., Rizman, S. Trestní zákon. 6. vydání. Komentář. Praha : C. H. Beck, 2004. s. 537, marg. č. 23).

29. Citovaná platná a účinná právna úprava v spojení s okolnosťami predmetnej trestnej veci sťažovateľa jasne signalizuje, že rozhodnutie krajského súdu konajúceho vo veci návrhu na povolenie obnovy konania za takejto situácie nemožno považovať za nezákonné.

30. Ústavný súd opäť zdôrazňuje, že pri posúdení v ústavnej sťažnosti namietaného rozhodnutia krajského súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré konajúci súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či výklad aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či je označené uznesenie krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné (m. m. III. ÚS 53/2021). Účelom konania pred ústavným súdom je ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

31. Právny záver krajského súdu o potrebe zamietnutia návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bol založený na racionálnej analýze skutkového stavu a ústavne akceptovateľnom výklade relevantnej právnej úpravy. Jeho odôvodnenie je zrozumiteľné, logické, bez akýchkoľvek vnútorných rozporov. Argumentácia krajského súdu konajúceho v medziach svojej právomoci sa javí v danej veci ako dostatočná a presvedčivá. Nenesie známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Sťažovateľ pritom v podanej ústavnej sťažnosti nedokázal ústavne relevantným spôsobom spochybníť závery, na ktorých krajský súd založil napadnuté uznesenie.

32. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v preskúmvanej veci krajským súdom) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy

pôvodného konania v jeho trestnej veci krajským súdom, ktorý svojím uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazujú.

33. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

34. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 3Tos/45/2022 zo 14. júla 2022 a základným právom na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3Tos/45/2022 zo 14. júla 2022

35. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

36. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd ju v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na „konanie o návrhu na povolenie obnovy konania“. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach: Plischke c. Rakúsko zo 7. 3. 1964, X. c. Rakúsko z 23. 5. 1966, X. c. Rakúsko z 19. 7. 1966, X. c. Spojené kráľovstvo 13. 7. 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko zo 7. 5. 1990).

37. Keďže v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania sa nerozhodovalo o trestnom obvinení sťažovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (teda o vine a treste), tento článok dohovoru nie je na dané konanie aplikovateľný *ratione materiae*. Vo všeobecnosti možno uviesť, že pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na vykonávacie konania a mnohé rozhodnutia v ňom urobené (konanie o návrhu na podmienené prepustenie, nariadenie výkonu podmienenčne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď.).

38. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

39. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

40. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovenie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

41. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III.1. až III.3. odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovел (bod 2 výroku uznesenia).

42. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých rozhodovanie je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu